

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Jydske Røverhistorier

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520225088/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Jydske Røverhistorier

Illustrationerne vises ikke
af hensyn til rettighederne.

børte begge Travet af Prangerens Hest. Saasnart denne naede Broen, blev den grebet i Tøilen af *Ole*, og hans Kammerat sprang til fra den anden Side. „Slaae nu!” raabte *Ole* til ham. „Ja, hvor skal jeg slaae?” spurgte denne Begynder i den ottende af de frie Kunster. „I Panden, i Panden!” skreeg Røveren utaalmodig. „Godt!” sagde hiin, og dermed huggede han Hammeren i Panden paa – Røveren selv, som nu sandselsløs tumlede til Jorden. Hvorledes Prangeren har takket sin snilde og kjække Befrier, samt hvad de have taet tilsammen paa Veien til Hobroe, derom kan jeg intet berette, eftersom jeg ikke veed det; men saa meget veed jeg: at Røveren igjen kom til Live, dog med Tabet af et Øie, som Sadelmagerens Hammer var kommen lidt for nær.

2.

I en Gaard i Mellemvandet ikke langt fra Viborg boede engang – jeg veed ikke naar – en velhavende Bonde. En hellig Juleaften, som hans Qvinde var ifærd med at tillave Nadveren, bankedes der paa Døren, og en klagende Stemme bad om at vorde indladt. Ude frøs det haardt, og var ret et Guds Veir med Storm og Snefog; Huusmoderen

St. St. Blicher

ynkedes derfor over den stakkels vildfærende Vandringsmand. Det var en pjaltet Stodder, gammel, svag og ganske forkommet af Kulde; hun gav ham noget at vederqvæge sig paa, og anviste ham Natteleie i den endnu lunkne Bagerovn, og slog atter Skodden for Huusdøren. Men hvad skeer? Aldrig saasnart havde hun forladt Frammerset for at dække Aftensbordet, førend Stodderen – en Erkerøver – aabnede Døren for sine tolv Sønner, som nu brøde ind i Stuen, og da de fandt Bordet dækket, bøde sig selv til Gjæst. Hvad var her at gjøre? skjælvende frembar hun Julegrøden for Røverne, og skjælvende maatte hun mod Husbond og Børn see paa, hvorledes disse tømte baade Grødfadet og Saltmadfadet. Imidlertid havde Tjenestekarlen paa et Ærende udenfor Huset seet disse ubudne Gjæsters Iædtog, snappet en Hest i Stalden, og saa stærkt den kunde reade, ilet op til Herregaarden Annsberg. Herren der var ikke seen, væbnede af sine Folk dem som væbnes kunde, og naede Mellemvandet endnu før Røverne vare komne til Deserten – Bondens Pengekiste. Men her vare nu gode Raad dyre: Annsbergmanden var – skjøndt godt bevæbnet – dog kun selv ottende mod tretten; og Stormen skulde foretages ind ad den lave Snædør, hvilken een Røver var istand til at forsvare. Under disse Betæneligheder fremtraadte een af Tjenerne, en Vovehals og stærk som en Bjørn. „Lad mig kun gaac ind til dem alene!“ – sagde han; „Jeg kan see dem sidde langs med Væggen derinde; men naar jeg raaber, saa kommer og staaer mig bi!“ Han spændte nu Kaarden af, byttede Kjortel med Gaardskarlen, og stod næsten midt i Stuen, før Røverne bleve ham vaer. Som een Mand reiste de sig alle, for at gribe denne ny ankomne og uvelkomne Gjæst; men han tog i samme Øieblik fat paa det lange og svære Egebord, bag hvilket alle Røverne sadde, væltede det over paa dem, og klemte dem saaledes mod Væggen, at de sadde som fastnagtede og færdige at qvæles. Uden at kunne gjøre Modstand bleve de derfor af de Indbrydende, een for een, trukne ud fra Fælden, bundne, førte til Annsberg, der bevogtede, og efter Helligdagene hængte i eet og samme Træe uden for Gaarden. Deres Hule eller Røverstue – som ingen tilforn havde kunnet opdage – blev nu fundet i den store Banke vesten for Skavngaard, og for det der vundne Liggendefæte udsmykkedes Sørslev Kirke.